

fige: Hvorfor skulde nu Rævningsvæsenet, som den høitærede Justitsminister har omtalt som Noget, der ikke strengt taget hører med til Systemet, tages med. Künde det ikke være i en Lov for sig selv? Naar der er talt om, at Rævningsvæsenet satte man Pris paa, eller at man gif til det, forbi det nu stod som en Fordring i Grundloven, vil jeg ikke undlade at gjøre den Bemærkning, at for mig er Rævningsvæsenet ikke saameget et Gode, fordi det staar i Grundloven, som fordi det er Noget, der paa det allernøieste hænger sammen med vort Folks Udvikling og er fremgaaet af Sed og Skik i Danmark i ældre Tid. Det er derfor, jeg holder mig til Rævningsvæsenet. Jeg er ikke absolut nogen Under af den Skikkelse, som det paataenkes at skulle have, og har de samme Indvendinger at gjøre mod Rævningsernes Ubnævnelse, som det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds, og tilbøls ogsaa det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds, havde. — Jeg skal nu fra mit Lægmandsstandpunkt gjøre en Bemærkning med Hensyn til Sagsførervæsenet. Den ærede Taler, som sidst havde Ordet (Alberti), omtalte, at han for sit eget Bedkommende paa ingen Maade kunde ønske at komme ind under et Sagsførerraad; han mente, at der vilde komme et Klæbvesen og, hvad man vil kalde, Korporationsaand ind i det, som vilde blive meget skadelig. Maa jeg paa Lægmands Begne udtale, at jeg vilde anse det for et stort Brud paa den Ret, vi Lægfolk have, naar vi paa en eller anden Maade komme i Konflikt med Domstolene, til at søge Sagsførerne saa frit som vi kunne. Jeg kan sige dem, der tale om, at det Politiske spiller ind med i disse Forhandlinger, at det Tilfælde har været tilstede, hvor en Mand, som havde en af de Sager, som det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds omtalte — ja, der har selv været Tilfælde, hvor der har været Tale om kriminelle Sager — ikke har kunnet faae en Sagsfører, som han efter sin Mening kunde have den fulde Tillid til i den Sag. Nei, paa det Omraade maa jeg indstændig paa alle Lægmands Begne, og jeg kan sige fra den Øieste til den Laveste her i Landet, bede om, at man endelig lader denne Sag være saa fri som mulig, thi kun heri ligger en Betryggelse for, at man idetmindste har den Overbevisning, at Ens Sag vil blive ført paa tilbørlig Maade. Nu kommer jeg til et andet Punkt, og det er med Hensyn til det fjerde Affnit i Loven, nemlig Politimyndighedens Ordning. Dette Punkt har den allerstørste Betydning ikke alene for Domstolenes Bedkommende, men ogsaa med Hensyn til Samfundet. Jeg har i det Hele taget fra den første Gang, jeg tog Ordet i denne Sag, gjort gjældende, at vi her ved at medvirke til disse Loves Tilblivelse havde den allerstørste Opfordring til at vaage over, hvad der tjente Samfundet bedst, og

jeg maa da sige, at naar jeg ønsker, at Underretterne eller Domstolene i første Instants blive saa betryggende, som de kunne, for Borgernes Sikkerhed og til Opretholdelse af Statens og Samfundets Grundvold, maa vi paa den anden Side ikke glemme, at, naar vi skulle Retsspleien fra Forvaltningen, maa vi fordre, at Politimyndigheden paa en ganske anden Maade end hidtil værger om Samfundet. Herom bliver jeg nødt til at udtale mig noget nærmere. Det er en almindelig Dom, som fældes over de fleste Retssbetjente hertilands, at Nogle egne sig mere til at være Politimestre, Andre mere til at være Dommere. I et af de tidligere Foredrag har jeg omtalt, hvormange forskjellige Forretninger der er lagt paa Retssbetjentenes Skuldre, saa at de i Reglen hverken kunne fyldestgjørende være Dommere og heller ikke fyldestgjørende være Politimestre. Det, vi nu maatte ønske, var, at naar Politimesteren bliver stillet saaledes, at han ikke har Domsmagten mere, han da kan sørge for, at Forbrydelser blive virkelig undersøgte. Nu er det ofte saaledes, at man ved, at Forbrydelser, Brud paa Samfundsordenen finde Sted, men at Politivirigheden dog ikke sætter sig i Bevægelse, uagtet det er vitterligt, at der er stet en Forbrydelse. Det skulde man antage, ikke maatte finde Sted for Fremtiden. Der er mange Tilfælde, hvor man kan melde uden Angivelse, at det og det er foresaldet, uden at Virigheden sætter sig i Bevægelse. Nu kommer jeg til den vigtige Bestemmelse, der er ført ind i disse Love, nemlig den, at den Private ogsaa kan være Klager. Jeg har udtalt mig tidligere imod, at den Private skulde have Lov til at være Klager; men det er blevet mig meddelt, at en af Grundene til, at dette er kommet ind i Forslaget, er den, at man under politisk bevægede Tider vilde give den ene Part en Udkomst til at søge Forbrydelser paatalte, som det Parti, der var ved Magten, med Forsæt ikke vilde lade paatalte. Da jeg nu, saameget jeg kan, iver for at stille Anklagemagten og den dømmende Magt saa upartisk som muligt i Genhold til Grundloven, kan det ikke være Andet, end at jeg ogsaa ventte, at Anklagemagten, naar den staar selvstændig, vil sørge for, at ogsaa saadanne Brud paa Samfundsordenen blive paatalte under en hvilken som helst styrende Retning i Landet, hvad enten det var den ene eller den anden Side, der sad ved Roret. Naar den bliver stillet selvstændig, vil den vaage over, at Ret og Skjel bliver gjort til alle Sider. Hvad den Frygt angaar, som jeg havde for, at Private skulde optrede som Anklagere, skal jeg gjerne udtale strag, at det var fra 2 Sider, at jeg kom til det Resultat. Naar der gives den Private Ret til at være Anklager i kriminelle Sager, saa kunde en rig Mand, som vilde en mindre velstaaende Borger tillivs, faae ham paa